కన్నీటి కత్తి

సన్నపురెడ్డి వెంకటరామిరెడ్డి

పల్లెనించి వచ్చిన మట్టిరోడ్డు తార్రోడ్డులో కలిసేచోట ఒక మనిషి పొద్దు పొడుపునకు ఎదురుగా నిల్చుని వున్నాడు. దక్షిణం వైపు నించి వచ్చే నల్లటి తార్రోడ్డు మీదుగా మాటిమాటికి చూపుల్ని పరువెత్తిస్తున్నాడు.

మొన్న వానకు రోడ్డుపక్క గుంటల్లో ఎర్రనీళ్లు చేరి వున్నాయి. ఈరోజు కూడా వాన వచ్చేట్టుంది. రాత్రెప్పుడో కూడుకొన్న మేఘాలు పొద్దు పొడిచినా ఆకాశాన్ని విడిచిపెట్టలేదు. సూరీడుకు నేల మొగం చూపెట్టలేదు.

మెలిదిరిగిన మీసాల్ని ఒకసారి కుడిచేత సవరించుకొన్నాడు అతను. ఎడమచేతికి వేలాడే సంచిని కింద పెట్టకుండానే జారిపోతోన్న అడ్డపంచెను పైకెగగట్టుకొన్నాడు. పెద్దగా శబ్దం చేసుకొంటూ వస్తోన్న బస్సుకు అడ్డంగా చేయి చాచాడు.

గుంటల్లోని నీళ్లను చక్రాల్తో చిమ్ముతూ రోడ్డు వారగా వచ్చి ఆగింది బస్సు. డోరు తెరవగానే హుషారుగా లోపలికెక్కాడు అతను. బస్సు కదిలింది.

లోపల పదిహేనుమంది కంటే ఎక్కువ ప్రయాణీకులు లేరు. సీటుకొకరు విశ్రాంతిగా కూచుని వున్నారు.

తనకు అనువుగా వున్న సీటు కోసం చూపుల్తో వెదికాడు అతను. కండక్టరుకు వెనుక నాలుగో సీటు అతన్ని ఆకర్షించింది. టికెట్ అడుగుతోన్నా విన్పించుకోకుండా మీసాల్ని మెలేసుకొంటూ అటువైపు నడిచాడు.

కిటికీ వారగా కూచుని బైటి ప్రపంచాన్ని ఆసక్తిగా గమనిస్తోంది ఆ సీట్లోని పాప. వయస్సు ఎనిమిది తొమ్మిదేళ్లుంటుంది. ఎర్రగా ముద్దుగా వుంది. రేగిన రింగుల వెంట్రుకలు గాలికి అల్లాడుతోంటే వొదిగివున్న మందార పూవులా వుంది.

తన పక్కన మనిషి కూచొన్న స్పర్శ తెలీడంతో తల తిప్పి అతనికేసి చూసింది ఆమె.

మెలిదిరిగిన నల్లని మీసాల్తో, మెరిసే ఎర్రచారల కనుగుడ్లతో, ఆముదమంటిన గుబురు తలతో, కాళ్ల సందున ఇరికించుకొంటోన్న చేసంచితో విలక్షణంగా వున్న అతనికేసి కళ్లు విశాలంగా విచ్చుకొని ఎగాదిగా అమాయికంగా చూస్తూ కిటికీ వారగా సర్దుకొంది.

సంచిని కాళ్లసందున భద్రంగా దాచుకొని, టికెట్ కోసం వచ్చిన కండక్టరుకు డబ్బందించాడు అతను.

టికెట్‌ను పంచ్ జేసి అతనికిస్తూ పాప కేసి ఓ చిరునవ్వు విసిరి వెళ్లాడు కండక్టర్.

పాపకేసి ఒకసారి ఓరగా చూశాడు అతను.

ఉదయపు చల్లదనాన్ని శ్వాసిస్తూ బస్సు వేగంగా వెళ్తోంది.

కొంతసేపటికి పాప మళ్లీ తన చూపుల్ని కిటికీ లోంచి బైటకు పారేసుకొంది.

అతను సీటకు వెనక్కి జారగిలబడి ముందుకు చూస్తున్నాడు.

డ్రైవర్ పక్క అద్దాల్లోంచి- వేగంగా తమ కిందకు జారిపోయే తార్రోడ్డుకేసి కళ్లార్పకుండా చూస్తున్నాడు.

బైటి దృశ్యాలొచ్చి అతని చూపుల్లోకి జొరబడటం ఏమోగానీ, మనస్సులోంచి ఏవో ఆలోచనలు మాత్రం చూపుల్లోకి పొంగివచ్చి రెప్పల్ని వాలనీకుండా చేస్తున్నట్టున్నాయి.

''హేయ్... భలే... భలే...'' ఏదో దృశ్యాన్ని చూసి చప్పట్లు కొడుతూ కేకలేసింది పాప. ఆమె మోచేతులు అతన్ని మెత్తగా పొడుచుకొన్నాయి.

అతని చూపుల ఏకాగ్రతకు ఆటంకం కలిగింది. తలతిప్పి పాపకేసి తీక్షణంగా చూశాడు.

అతన్ని గమనించలేదు ఆమె.

తన లోకంలో తానుంది.

బైటి ప్రపంచం కిటికీలోంచి వచ్చి ఆమె కళ్లలో కదులుతున్నంతసేపూ తనకీ మోచేతి పోట్లు తప్పవు.

మెల్లిగా కదలి ఆమె తలను వెనక్కి లాగుతూ కిటికీకున్న గాజు తలుపుల్ని మూసి అసహనంగా సర్దుక్కూర్చున్నాడు అతను.

పాప ఆశ్చర్యపోయింది.

అతనికేసి ఎగాదిగా చూసి ముడుచుక్కూచుంది.

ఏదో అడ్డరోడ్డు వద్ద బస్సు ఆగింది. డోర్ వద్ద కలకలం రేగింది.

దిగవలసిన ముసలాయన దిగకముందే బిల బిలమంటూ ఆడాళ్లు ఎక్కారు. వాళ్ల మధ్య పురిటి నొప్పుల్తో బాధపడే గర్భిణీస్త్రీని నెమ్మదిగా ఒక పెద్ద సీటు మీద పరుండబెట్టారు.

బస్సులో వాళ్లంతా సానుభూతిగా అటుకేసి చూస్తున్నారు- పాప, అతనూ తప్ప.

బస్సు కదిలింది. కుదుపులకు గర్భిణీ స్త్రీకి నొప్పులు అధికమైనాయి.

అమ్మలక్కలు ఆరాటపడుతున్నారు.

ముందు సీట్లోని ముసలాయన పెద్దగొంతుతో వేదాంతం ఎత్తుకొన్నాడు.

''బెన్నేపోనీ నాయినా! నీకు పున్నెముంటుంది,'' ఒక ముసలామె డ్రైవర్‌ను వేడుకుంటోంది.

నొప్పుల్ని భరించలేక 'కెవ్వు'మంటూ గర్భిణీ స్త్రీ వేసిన కేక ఆడాళ్ల మధ్య నుంచి బస్సంతా కమ్ముకొంది.

ఉలిక్కిపడి నిటారుగా కూచుంది పాప.

లేచి సీటు పైన్నించి చూసేందుకు ప్రయత్నించి సాధ్యంకాక బైటకు రాబోయింది.

తనకు అడ్డుగా వున్న మోకాళ్లను ఎట్లా దాటుకు రావాలో అర్థంకాక అతని కళ్ల మీదుగా చూసింది.

అతను కూడా చూపుల్ని పైకెత్తి ఆమె కళ్లల్లోకి ఎర్రగా చూశాడు.

మెలిదిరిగి పైకి లేచిన కోరమీసాల కంటే భయం గొలుపుతూ వున్న చూపుల వాడికి తట్టుకోలేక తల దించుకొంది ఆమె.

అతని కాళ్లసందున భద్రంగా వొదిగివున్న సంచి లోంచి పిడి బైటకు కనబడుతూ ఏదో ఆయుధం ఆమె చూపుల్ని ఆకర్షించింది.

''లేసినవెందుకూ? కూకో...'' గద్దించినట్లుగా అన్నాడు అతను.

అతని కంఠంలోని వేడి ఆమెను వెంటనే సీట్లో కుదేసింది. అయితే రెండు క్షణాలు మాత్రం అతని కళ్లల్లోకి లోతుగా చూడకుండా వుండలేకపోయింది.

ఆమె పట్ల అతనికి అసహనంగా వుంది.

తను ఏరికోరి ఆ పిల్ల పక్కగా కూచున్నాడు.

పెద్దవాళ్ల పక్కనైతే తన దగ్గరున్న వస్తువుల్ని గురించి జాగ్రత్త తీసుకోవాలి. అవి తన్ను గురించి చెప్ప బోయే సమాచారం పట్ల మెలకువగా వుండాలి.

ఇక్కడయితే ఆ అవస్థ ఉండదనుకొన్నాడుగాని- తేపతేపకూ ఆ పిల్ల తన ఏకాగ్రతను భంగపరచటం సహించలేకున్నాడు.

అలాగే ఆలోచనల్లోకి జారిపోయాడు. చేయ బోయే పనిపట్ల ఏవేవో పథకాల్ని రచించుకొంటూ వున్నాడు.

కొంతసేపటికి పాప నుంచి ఏదో శబ్దం విన్పించి ఆలోచనలు తెగి అటుకేసి చూశాడు.

వెక్కివెక్కి ఏడుస్తోంది ఆమె. మధ్య మధ్య, ''అమ్మా... అమ్మా!'' అంటూ పలవరిస్తోంది.

నొసలు ముడిచి ఆమెకేసి రవ్వంత వింతగా చూశాడు.

''పక్కసీట్లోకి పోతావా?'' అడిగాడు.

ఆమె సమాధానం ఇవ్వలేదు.

'బస్సులో మీవాళ్లెవరూ లేరా?''

అతనివైపు ఓసారి చూసి తల అడ్డంగా తిప్పింది.

అతనికి ఆశ్చర్యమేసింది. ఏడుపెందుకో అర్థం కాలేదు.

బహుశా తను కిటికీ మూసినందుకు కాబోలు.

చేతులు చాచి, కిటికీ తెరచి 'ఏడవద్దు,'' అంటూ పాప వీపు తట్టాడు.

ఆమె ఏడుపు మాని కిటికీలోంచి బైటకు చూడ సాగింది.

అదేదో కొత్తగా అన్పించింది అతనికి. సాధారణంగా పిల్లలు భయపడితే ఏడవాలి. ఏదైనా వస్తువు కోసం ఏడవాలి. తమ గారాబం సాగనందుకు ఏడవాలి. ఇదేమిటి? బైట్నించి వచ్చే గాలికోసం, కన్పించే చెట్టు చేమల కోసం ఏడవటం.

పాపమీది ఆలోచనల వెంట కొంత దూరం పయనించి అనుకోకుండానే తను చేయబోయే పనిని గురించిన వ్యూహాల పైకి దృష్టి మరల్చాడు అతను.

పని చిన్నది. అందుకోసం కుదుర్చుకొన్న ఒప్పందం కూడా ఏమంత ఎక్కువ కాదు.

పనయిపోయిన తక్షణం టౌను పొలిమేరలు దాటుకొనేందుకు జీపు అరేంజ్ చేస్తానన్నాడు. కనీసం మోటార్బైకు అయినా ఏర్పాటు చెయ్యగలిగితే చాలు.

చాలాసేపు అతను ఆ ఆలోచనల్లోనే గడుపుతూ వుండిపోయాడు.

పల్లెపల్లె కాడ బస్సు ఆగుతోంది.

బస్సులోని గర్భిణీ స్త్రీ మూలుగుళ్లు క్రమంగా అరుపుల్లోకి మారాయి.

వేదాంతం మాట్లాడుతోన్న ముసలాయన గొంతు కాస్తా బ్రహ్మంగారి తత్వాలను ఆలపించసాగింది.

ఇవేమీ అతని ఆలోచనల్ని భంగపరచలేదు. సీటుకు జారగిలబడి కళ్లు మూసుకొని అదే ధ్యానంలో వున్నాడు.

కాలి పిక్కమీద ఏదో తట్టినట్లుగా అన్పించి ఒక్క క్షణం ఆలోచనల్ని ఆపాడుగాని కళ్లు తెరవలేదు అతను.

కొంతసేపయిం తర్వాత మళ్లీ అదే స్పర్శ.

ఇంకొంచెం గట్టిగా మళ్లీ... మళ్లీ...

కళ్లు తెరిచి చూశాడు.

సీటుకు చేరగిలబడి కాళ్లు తటాయిస్తోంది పాప. అరమోడ్పు కనులతో ఏదో పాడుకొంటోంది.

అసహనం ఉవ్వెత్తున లేచింది అతనిలో. వేలెడు లేని ఆ పిల్ల తన్ను మాటిమాటికి కలతపెట్టడం నచ్చలేదు. ఓసారి మీసం సవరించుకొని చేత్తో ఆమె కాళ్లను తట్టాడు.

కళ్లు తెరిచి చూసింది ఆమె.

తన్నెందుకు తట్టి లేపాడో అర్థమైంది.

సర్దుక్కూచుంటూ అతని కళ్లల్లోకి చూసింది.

అదే అవకాశంగా గుడ్లెర్రజేశాడు అతను. తన చూపుల్తో ఆమెను కాల్చేందుకు సిద్ధమవుతోన్నట్లుగా చూశాడు. నమలక తింటానన్నట్లుగా పళ్లు నూరాడు.

అతని అభినయానికి ఆ పిల్లే కాదు ఎవరయినా భయపడాలి వాస్తవానికి. ఆమె తన చూపుల్ని వొంచుకోవాలి. మూలకు సర్దుక్కూచోవాలి. మరీ జడుసుకొనేదయితే కాళ్లు తడుపుకోవాలి.

అలాంటివేమీ చేయలేదు ఆమె.

అతని మీసాలకేసి తదేకంగా చూడసాగింది.

కనీసం ఆమె చూపుల్ని కూడా కిందకు దించనందుకు పట్టుదల పెరిగింది అతనిలో. చూపుల్ని మరీ వాడిగా మరల్చి రెప్పలార్పకుండా ఆమెకేసి ఎర్రని మంటల్ని గుప్పించసాగాడు. అబ్బిళ్లు కొరికి గుడ్లురిమాడు.

అతని మీసాలకేసే చూస్తోన్నదల్లా ఆ పాప వేలెత్తి, "నీ మీసాలకు దారముంది," అంది తేలిగ్గా.

అంతవరకు బిగబట్టి వున్న అతని వూపిరి అంతా ఒక్కసారిగా గుండెల్లోంచి బైటికొచ్చింది తుస్సుమంటూ. వాడిచూపుల, కోరమీసాల స్పృహ జారిపోయింది. గండి పడ్డ చెరువులా అతని ప్రయత్నమంతా నీరుగారిపోయింది. గుండెల్లోకి చలిగాలి ప్రవేశించినట్లు ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు. చూపులు ముడుచుకొన్నాయి. పెదాలు సర్దుకొన్నాయి. చేయి అప్రయత్నంగా మీసాల్ని తడివింది.

చొక్కాకు చెందిన చిన్నదారపు తునక మీసాల్లో చిక్కుకొని వుంది.

తన చూపుల్లోని వాడిపట్ల సిగ్గేసింది అతనికి.

పెదాల మీద చిరు దరహాసం క్షణకాలం కదలి మాయమైంది.

పాపకేసి పరిశీలనగా చూశాడు.

మొహం పీక్కుపోయి, పెదాలు వాడిపోయి నీరసంగా కన్పిస్తోన్నా ఆ కళ్లల్లో ఏదో ఉత్సాహం.

'హుషారైన పిల్ల,' అనుకొన్నాడు.

"ఏ వూరికి బోవాల?" అడిగాడు.

"పోరుమామిల్ల..." చెప్పింది.

"పోరుమామిల్లకా?" ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "మైదుకూరు దాటి పోవాల తెల్సునా?"

తెలుసునన్నట్లుగా తలూపింది.

"సుట్టాలుండారా?"

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ఇవ్వలేదు ఆమె. చూపుల్ని కిటికీలోంచి బైటకు చొప్పించింది.

తనతో చనువుగా మాట్లాడలేకపోతోంది ఆమె. ఇప్పటిదాకా ప్రదర్శించబడ్డ తన మొరటుదనానికి సరైన ప్రతిస్పందన కాబోలు.

అతనికెందుకో ఆ పాప ముచ్చటగా కన్పించింది.

''పోరుమాల్లకేనా? పక్క పల్లెలకా పాపా?'' సౌమ్యంగా అడిగాడు.

అతని మొహంలోకి ఓసారి చూసింది ఆమె. తర్వాత చెప్పింది. ''పోరుమాల్లపోతే తెలుస్చది- యాడికి బొయ్యేది,'' అంది.

''అంటే?'' అర్థం కాలేదు అతనికి.

''పోరుమాల్లలో వుందో? వక్కార్లకు పొయ్యిందో? ఎతుకులాడాల,'' ముఖమ్మీద విచారపు మబ్బులు కమ్మాయి.

''ఎవురు?''

''మా యమ్మ''

''ఏం పాపా?''

''మా యమ్మకు గుబులు...''

ఆ సన్నివేశాన్ని జీర్ణించుకోలేకపోయాడు అతను.

''ఒక్కదానివే వస్చాండవా?''

''ఆ...'' కళ్లార్పుతూ చెప్పింది.

ఆమె పట్ల అతని కర్కశత్వమంతా కరిగిపోయింది.

''ఏ వూరు పాపా మీది?'' ఆర్ద్రంగా అడిగాడు.

''కొండమోటుపల్లె,'' చెప్పింది.

ఆ వూరి పేరు వినగానే అతని నోటిలోంచి మరో ప్రశ్న వెలువడలేదు. మనస్సు నిండా ఆలోచనలు కమ్ముకొన్నాయి.

ఆ వూరు తనకు తెలుసు.

వృత్తిరీత్యా ఒకసారి వెళ్లాడు.

వంద యిళ్ల దాకా వుంటాయి. రెండో మూడో మిద్దెలు. మిగతావన్నీ బోదకొట్టాలే. ఒకరిద్దరికి బోరు బావులు కూడా వున్నెట్లు గుర్తు. దాదాపు వూరంతా మెట్ట వ్యవసాయమే. వానొస్తే పండాలి. లేకుండా ఎండాలి.

ఆ వూరి పరిసర ప్రాంతాల్లో రెండ్రోజులు తిరిగి తను, కుంట, సత్రము, కోడిపందేలు...

అతని ఆలోచనల్తో నిమిత్తం లేకుండా మరో రెండు స్టేజీలు దాటింది బస్సు.

సీట్లకు మించి ఎక్కారు జనం.

వేగంగా వెళ్తోన్నదల్లా కీచుమంటూ ఒక్క కుదుపుతో ఆగింది బస్సు. అజాగ్రత్తగా వున్న చాలామంది ప్రయాణీకుల నుదుళ్లు ముందు సీటు కమ్మీకి కొట్టుకొన్నాయి.

సీటు మీద పడుకొని వున్న గర్భిణీ స్త్రీ కిందకు జారబోయిందిగానీ అమ్మలక్కలు జాగ్రత్తపడి ఆపారు. ఆ కుదుపుకు నెప్పి ఎక్కువవటంతో 'ఓయమ్మో... ఓర్నాయనో... ఓరి దేవుడో...'' అంటూ అరవసాగింది.

ముందుకు దూకబోయిన పాపను లాఘవంగా పట్టుకొని ఆపాడు అతను. ఆ పనిలో వొతికెలబడిన సంచిని ఆదరాబాదరా సర్దుకోబోయాడు.

ఆ దృశ్యాన్ని పాప గమనించింది.

అప్పుడే గర్భిణీ స్త్రీ కేకలు తారాస్థాయికి చేరుకొంటున్నాయి.

పాప నిక్కి చూడబోయి అతనికేసి చూసి ఆగింది.

అతనికి అర్థమైంది.

''సూసొస్తావా?'' అడిగాడు.

తలూపి అతని పక్కనించి యిరుగ్గా దాటుకోబోతూ సంచి మీద కాలేసి ఉలికిపాటుగా వెనక్కి లాక్కొంటూ అదుపుతప్పి అతని మీద పడింది. అతని నడుముల మీద ఆనుకొన్న ఆమె అరచేతులకు ఏదో వస్తువు గట్టిగా తగిలింది. ఆధారం కోసం పిడికిలి బిగించింది. బొడ్లోంచి జారిన వస్తువు పిడికిట్లోకి వచ్చింది.

ఆ వస్తువేమిటో అర్థమై, ఒళ్లంతా జలదరించినట్లయి, పిడికిలి వదిలింది ఆమె.

ముందుకెళ్లటం చాలించి తన సీట్లోకే ముడుచుకొంది.

రహస్యం బైటపడిన భావం క్షణకాలం అతని మొహంలో కదలాడింది.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత తనకుతాను సర్ది చెప్పుకొన్నాడు, రహస్యం తెలిసింది ముక్కు పచ్చలారని పసిపిల్లకని అర్థమై. అయినా తనకేసి వింతగా తడివే ఆమె చూపులకు శరీరమంతా ఎలాగో అన్పించసాగింది.

అతనికేసి నమ్మకంలేని చూపుల్ని గుచ్చుతూ వుంది పాప. ఎగాదిగా వూరక చూడటం మొదలెట్టింది.

కొంతసేపయింతర్వాత గొంతు పెగల్చుకొని అడిగింది, ''నువ్వు పొడుస్చవా?'' అంటూ అమాయికంగా.

''నేనా...?'' తడబడ్డాడు.

''నరుకుతావా?'' అవే చూపులు.

''అబ్బే...లే...లేదు...''

''అయితే మరి... బొడ్లో బాకెందుకు? సంచిలో యాటకొడేలి ఎందుకూ?''

"అవా?... అవీ... నీకెట్టా తెలుసు పాపా? అవి పొడిచేందుకని," అడిగాడు ఆశ్చర్యాన్ని గుప్పిస్తూ.

"నాకు తెల్సు..."

"ఎట్టా?"

"చూసినా."

"పొడుస్తాంటేనా?"

"నరుకుతా వుంటే కూడా..."

ఆశ్చర్యం అధికమైంది అతనికి.

"ఎప్పుడు?"

"పెద్ద పండుగరోజు."

"యాడ?" ఉత్సుకత భరించలేకపోతున్నాడు.

"మావూరి రెడ్డోరి సత్రం పక్కన సింతతోపులో... కోళ్లపందేల కాడ..."

"ఎవుర్ని?"

"మా నాయన్ను."

గొంతులో వూపిరి అలాగే నిల్చినట్లనిపించింది అతనికి. గొంతు పెగల్చుకొని అడిగాడు, "నిరుటి పెద్ద పండక్కేనా పాపా?" అని.

"ఆ..." చెప్పింది.

గాఢమైన చీకటి మేఘమేదో మెదడు మీదుగా సాగిపోయినట్లుగా అనుభూతి పొందాడు అతను. ఏవో- మరెక్కడివో ఆలోచనలు జోరీగల్లా అతని మనస్సును కమ్ముకొన్నాయి.

"మాయమ్మకు గుబులుబుట్టి వూర్లమ్మటి పొయ్యింది. పోరుమామిల్ల పక్కన వుందెన్నెరు. అందుకే పోతాండ," కిటికీలోంచి బైటకు చూస్తూ చెప్పింది.

"పోరుమాల్లలో మీ సుట్టాలుండారా?"

"ఊహూ... లేరు"

"మరి... బువ్వెట్టా?" గొంతు తడితడిగా మారింది.

ఆమెనించి మౌనమే సమాధానంగా వచ్చింది. కొంతసేపయింతర్వాత చేతుల్తో కళ్లు తుడుచుకోవటం కూడా కన్పించింది.

"మీ అమ్మా నాయినోల్లకు నువ్వొక్కదానివేనా పాపా?"

"మా యన్న వున్లే."

"ఏం జేస్తాండు? సదువుతాండడా?"

"పది సాలిస్చిండు. మా నాయన్ను సంపినోన్ని సంపాలని ఎవురి జీబులెంటనో తిరుగుతాండు."

తర్వాత ఆమెతో మాట్లాడే శక్తి నశించింది అతనికి.

సీటుకు చేరగిలబడి కళ్లు మూసుకొన్నాడు.

అతనికెప్పుడూ ఇట్లాంటి స్థితి ఎదురుకాలేదు.

ఇంతకు ముందెప్పుడూ ఇలాంటి సంఘటనల్ని ఎదుర్కోలేదు.

తన దృష్టిలో అది చాలా చిన్న ఒప్పందం.

అతను మామూలు రైతే. కాకుంటే- యీమధ్య తన వాళ్లందరి ప్రేరణ మీద రాజకీయాల్ని పూసుకొని ప్రెసిడెంటు దృష్టిలో దోషి అయ్యాడు.

చిన్న ఖరీదుకే... కేవలం ఐదువేలకే తనకు ఒప్పందం కుదిర్చాడు ప్రెసిడెంటు.

డబ్బుతో కటకటలాడే పరిస్థితిలో ఆ అవకాశం.

కేవలం ఐదువేలకే... ఐదువేల వెనక ఇంత చరిత్ర వుంటుందని తనూహించలేదు. ఓ యింటి యజమానిని చంపిందీ, అతని భార్యను పిచ్చిదాన్ని చేసిందీ, అతని కొడుకు భవిష్యత్తును అంధకారంగా మార్చిందీ, కూతుర్ని సుడిగాలిలో చిక్కిన వగుడాకులా తిప్పుతోందీ ఆ ఐదువేలే.

ఆ చిన్న మొత్తానికి ఇంత పవరుటుందని తనకెప్పుడూ అర్థానికి రాలేదు.

చేసిన పనిని గురించి తానెప్పుడూ పునర్విమర్శ చేసికోడు. వాళ్ల గురించి వినేందుకు పొరబాటున కూడా ప్రయత్నించడు.

ఇదిగో.. ఇప్పుడొచ్చి పడింది యీ చిక్కు సమస్య.

అతని మెదడు నిండా సముద్రాలు పోటెత్తు తున్నాయి.

పాప కళ్లు మూసికొని అలాగే నిద్రలోకి జారు కొంది.

బస్సు వేగంగా సాగిపోతోంది. గమ్యస్థానానికి దగ్గ రవుతోంది. ముందు సీటు ముసలాయన బ్రహ్మంగారి తత్వాల్ని పాడటం ఆపలేదు.

ఎవడో తాగుబోతు, కండక్టరుతో వాదనకు దిగాడు. "నువ్వు టికెట్టు అడిగినవు గాబట్టి నేనియ్యను. అడక్కుంటే యిసిరిపారేద్దును. నేను టికెట్టు యియ్య లేనంత పనికిమాల్నోన్ననుకొన్నెవా? నా పంచెకట్టు సూడు, నా మీసం సూడు, నా యేసెం సూడు. నన్నే టికెట్టు అడుగుతవా?" అంటూ.

బస్సులోని గందరగోళమేదీ తల కెక్కలేదు అతనికి. గర్భవతి కేకలు కూడా అతని మెదడులోకి జొరబడలేదు.

పాపమీది ఆలోచనలు అతన్ని అతలాకుతలం చేశాయి.

సారాయీ, రాజకీయమూ కలిసిన విషపుమత్తు లో అలవాటుపడ్డ యీ వృత్తే తనకిప్పుడు జీవనాధార మైంది. నర్సిహ్మారెడ్డి మంత్రిగా వున్నప్పుడు తాము ఓ వెలుగు వెలిగారు. గ్రామ నాయకుల నించి మంత్రుల దాకా తమ లక్ష్యానికి తిరుగుండేది కాదు. గురిబెట్టా రంటే తల తెగిపడినట్టే.

తన రాజకీయావసరాలకు నర్సిహ్మారెడ్డి తమను బాగానే వాడుకొని వదిలేశాడు.

అలవాటుపడ్డ పని. కాయకష్టం చేసి జీవించేంత ఓపికలేని బతుకు. జీవితమిలా గడిచిపోతూ వుంది. సారాయి మధ్య-నెత్తురు మధ్య.

తన చేతివాటానికి ఎందరి తలకాయలు రాలిపో యుంటాయో! తనకు సంబంధంలేని ఎన్ని జీవితాలు ఆరిపోయుంటాయో! పనికి ముందు వాళ్లను గురించి వినేదిలేదు. పని తర్వాత వాళ్ల వెనుక కుటుంబాన్ని గురించి ఆలకించేది లేదు. అదేపనిగా వచ్చి చెప్ప బోయినా చెవి వొగ్గేది లేదు.

కరవులో పడి నలిగే తమకు బతుకుదెరువు మార్గంగా యీ పనిని అప్పజెప్పేటపుడు అంత కఠిన శిక్షణ ఇచ్చాడు మరి నర్సిహ్మారెడ్డి!

ఇప్పుడో పిల్ల వచ్చి ఓ పెద్ద చిక్కుప్రశ్నలా తన పక్కన కూచుంది. వినకూడని విషయాన్ని వినేటట్లు చేసింది.

ఈ షాక్ నించి బైటపడాలంటే నిషా ఎక్కించా ల్సిందే. తను ఒప్పందం చేసికొన్న పనిని పూర్తి చేసికోవా లంటే సారాయి తాగాల్సిందే.

తలంతా గజిబిజిగా తయారైంది అతనికి.

మందుపడకుంటే ముక్కలై రాలిపోతూ వున్న మెదడు మళ్లీ ఒకటిగా అతుక్కోదు. గమ్యం దాకా ఆగ లేదు. మధ్యలో దిగి తాగాల్సిందే.

తొడమీద మెత్తగా తట్టినట్లుగా అన్పించి కళ్లు తెరచి అటుకేసి చూద్దామని విరమించుకొన్నాడు. 'బహుశా పాప ఏదో రాగం దీస్తూ పొరపాటున తన తొడ మీద దరువేస్తూ వుంటుంది.'

కొంతసేపయింతర్వాత మళ్లీ అదే స్పర్శ. ఆ వెనక పిలుపు.

కళ్లు తెరచి ఆమెకేసి చూశాడు.

"నువ్వేడకు బోవాల?" అడిగింది.

"గిద్దలూరు," చెప్పాడు.

"పోరుమాల్ల దోవన్నేనా?"

"ఆ..."

ఆ పాపకళ్లలో మెరుపు కన్పించింది. "పోరు మాల్లలో నాకెవురూ తెల్దు. నాతో బాటు నువ్వూ దిగి, మాయమ్మను ఎతుకులాడి సూపిన్నా!" అడిగింది.

అతను మళ్లీ సీటు వెనక్కి జారగిలబడ్డాడు.

మరో గంటలో తను గిద్దలూరు వెళ్తాడు. తర్వాత గంట సమయం కూడా పట్టదు తన పనయిపించు కొనేందుకు.

"నిన్న పొద్దున సద్దిబువ్వ తిన్నె. మాపిటేల మా యన్న జీపుకు పోతా పదిరూపాయలిచ్చిండు బువ్వ దినమని. నేనది దాపెట్టుకోని పొద్దున్నే బసెక్కినా. మా యమ్మన్జూడాలన్నా!" ఆమె గొంతు దీనంగా పలికింది. అతని చూపుల్ని వడేసి లాక్కొని తనకేసి తిప్పుకోని, తన కనుకొలుకుల్లోంచి జారే కన్నీటి బిందువుల్ని చూపిం చింది.

అతని గుండె జలదరించింది.

అప్పుడే ఆడాళ్ల మధ్య ఒక్కసారిగా కలకలం రేగింది. గర్భిణీ స్త్రీ సీటు చుట్టూ చీరల్ని పరదాలుగా చుట్టారు.

కొద్ది నిమిషాల తర్వాత కెవ్వుమనే నవజాత శిశువు కేకలతో బస్సంతా పులకరించింది. బస్సు పోరు మామిళ్ల చేరింది.

అతను పాపకేసి చూశాడు.

నిర్మలమైన ఆమె కనుకొలుకుల్లోంచి కన్నీటి బిందువులు చెంపల మీదుగా తేమదారుల్ని దిద్దు తున్నాయి.

"మాయన్న కనపడ్తే మల్లా బువ్వకు లెక్కిస్చడు. దాన్ని నీకు శార్జీకి ఇస్చాలేన్నా! సూపిజ్జూ రాన్నా!" లేచి చేయి పట్టుకొంది పాప.

అప్రయత్నంగానే తన చేతిలోని కండువాతో ఆమె కన్నీటిని తుడిచాడు అతను. మెల్లగా ఆమె వెనకే కదిలాడు.

బస్సు దిగుతూ ప్రసవమైన సీట్లోకి తొంగి చూశారు.

ఎర్రగా, ముద్దుగా వున్న శిశువు.

బస్సు దిగుతూనే అటు ఇటు చూశాడు, ఆమెకే మయినా కొనిచ్చి ఆకలి తీరుద్దామని.

ఎదురుగా తోపుడుబండి. దానిపైన అరటిపళ్ల కుప్పలు.

వాటిని చూసిన తక్షణం అతని మెదడులో విస్ఫోటనం రేగింది. చేసికొన్న ఒప్పందం అతని చెంప 'చెళ్' మనిపించింది. బండినిండా అరటి గెలలతో పల్లెనించి గిద్దలూరుకు వచ్చే రైతు తన కళ్లముందు కదలాడాడు. టౌను పొలిమేరల్లోనే అతన్ని అటకాయించి నాగల్లోంచి కిందకు లాగి ఒక్కవేటుతో తల నరికి, ఏర్పాటు చేసికొన్న జీపులోనో, మోటారుబైకులోనో పారిపోయి వచ్చే వ్యూహం కళ్లెదుట ప్రత్యక్షమైంది. తీసికొన్న అడ్వాన్సుతో వారంరోజులుగా తాగిన మందు, తిన్న ఆహారం, పిల్లలకు కట్టిన స్కూలు ఫీజులు, పెళ్లాం ఒంటిమీది బట్టలూ దృశ్యాలూ దృశ్యాలుగా మెదడు నిండా కదలాడాయి.

చిటికెన వేలు పట్టుకోబోతూ వున్న పాప ప్రయత్నాన్ని భంగపరుస్తూ పెద్దపెద్ద అంగలేసికొంటూ నేరుగా బస్టాండు పక్కనే వున్న బ్రాందిషాపులోకి అడుగేశాడు.

అతని తలలో పెద్ద గందరగోళంగా వుంది. కర్తవ్యాన్ని విస్మరించబోవటం అతనికే వింతగా వుంది. చేసికొన్న ఒప్పందాన్ని కాదనటంగానీ, వాయిదా వేసికోవటం గానీ తన జీవితంలో ఎప్పుడూ జరగలేదు.

తన గురికి బలికాబోయే అతను బీదరైతే కావొచ్చు. గెనిమల వద్ద వచ్చిన చిన్న తకరారే అతని పానాల మీదికి వచ్చుండవచ్చు. అవన్నీ తనకు అనవసరం. కిరాయి తీసికొన్నాడు. కాబట్టి అతన్ని చంపి రావాలి. కిరాయి ఇచ్చినవాడు తన బంధువేమీ కాదు. రేపు మరొకడు వచ్చి వీడి మీదనే పని కానీమన్నా సందేహించేది లేదు.

'వందల్లో ధర పలికే గెనిమ కోసం వేలు ఖర్చు పెట్టుకొనే ఇతనూ, ప్రాణాలు పోగొట్టుకొనే అతనూ.'

'రమ్' బాటిల్ అందుకొన్నాడు అతను.

అది తాగితేగాని తన మెదడు పన్జేయదు. అనుకొన్న పనిని అనుకొన్నట్లుగా చేసేందుకు సహకరించదు.

అక్కడే బాటిల్ ఓపెన్‌జేసి గ్లాసులోకి వొంపుకోబోతూ వుండగా పాప వచ్చి అతని ఎదురుగా నిల్చుంది. "అన్నా! అన్నా!" అంటూ అతన్ని చేత్తో తాకింది.

ఆమె గొంతులో ఏదో ఆదుర్దా.

కళ్లల్లో కన్నీటి అలికిడి.

ఏమన్నట్లుగా ఆమెకేసి చూశాడు.

"అన్నా!... మా యన్నను పోలీసోల్లు పట్టకపోతాన్రన్నా!" ఏడుస్తూ చెప్పింది.

వంచబోతూ వున్న బాటిల్‌ను అలాగే ఆపాడు అతను.

"అన్నా! మా యమ్మను సూపిజ్జారాన్నా!" ఎక్కిళ్ల మధ్య అడిగింది ఆమె.

బాటిల్‌కు మూత బిగించి సంచిలో వేసికొని షాపులోంచి బైటకు నడిచాడు.

తను దిగిన బస్సు ఇంకా బస్టాండులోనే వుంది. మరో ఐదు నిమిషాల్లో కదలవచ్చేమో! టిఫిన్ చేసేందుకు వెళ్లిన డ్రైవర్ కండక్టర్లు ఇంకా వచ్చినట్టు లేదు.

"మాయన్న ఎవురి మిందనో బాంబు లేసిండంట అన్నా. అందరూ అనుకుంటాండ్రు."

అతన్నించి సమాధానమేదీ రాలేదు.

"మా యన్న కూడా సారాయి తాగుంటాడా?" అతనికేసి తలెత్తి అడిగింది.

ప్రశ్నార్థకంగా ఆమె కళ్లల్లోకి చూశాడు.

"బాంబులెయ్యాల్నన్నే, మనసల్ను పొడ్వాలన్నే ముందు సారాయి తాగాల్నంటనే!"

ఉలిక్కిపడ్డాడు అతను.

"ఎవురు జెప్పిన్రు?"

"మా నాయన సెబుతా వున్నెడు."

"అబ్బే... అదేంలే... తాగినోల్లంతా పొడుస్తరా?"

"పొడ్సేవోల్లంతా తాగే పొడుస్తరంటలే..."

సమాధానం కోసం తలబడ్డాడు. "ఇదో యీ చిల్లర తీసప్పోయి పండ్లు కొనుక్కొని తిను," జేబులోంచి చిల్లర నాణేలు తీసి ఆమెకేసి చాపాడు.

"నాకొద్దు. మాయమ్మన్జూడాల. మాయమ్మ నాకు బువ్వ దెచ్చి పెడ్తది."

"సూజ్జాంలే. ముందు పండ్లు దిను."

అతని కళ్లల్లోకి ఆశగా చూసింది, "నువ్వు పోలేదా?" అంది.

"యాడికి?"

"యాడికో! ఎవుర్ని పొడ్సడానికో?"

దొరికిపోయినట్టుగా ఆమెకేసి చూశాడు.

ఏ ఆధారంలేని, ఎవరూ తోడులేని యీ పాప నిలువెత్తు ప్రశ్నార్థకమై నిలబడటం ఇబ్బందికరంగా వుంది. ఆమె అన్న అనుకోకుండానే తన దారిలోకి వచ్చాడు.

తను చంపబోయే రైతు అతని కళ్ల ముందు మెదిలాడు. బైటి ప్రపంచమంటే ఏమిటో తెలీని భార్యా పిల్లలున్నవాడు. 'అతని పిల్లలు కూడా రేపు వీళ్ల లాగే... తన పిల్లలయితే మాత్రం?'

అరటిపళ్ల బండి వద్దకు వెళ్లబుద్ధి కాలేదు అతనికి.

నేరుగా ఆపిల్ పళ్ల వద్దకు నడిచి నాలుగు పళ్లను కొన్నాడు. రెండు నీళ్ల టెంకాయల్ని తీసికొన్నాడు. పాపతను కాయ నరకబోతోంటే వద్దని వారించి సంచిలో వేసికొన్నాడు.

అతను ఎక్కి వచ్చిన బస్సు బస్టాండులోంచి కదలి దుమ్మురేపుకొంటూ వాళ్లను దాటి వెళ్లింది.

పెద్దగా ఒకసారి నిట్టూర్చి పాపచేతిని పట్టుకొని దగ్గర్లోని స్కూల్‌గ్రౌండ్‌లోకి తీసికెళ్లాడు. అక్కడొక మూలగా ఇద్దరూ కూచున్నారు.

పిడిబాకుతో ఆపిల్ పండ్లను చీల్చి పాపకు అందించాడు. సంచిలోని వేట కొడవలితో టెంకాయ తల పగులగొట్టి పాప నోటికి అందించాడు.

"భలే... భలే... బాగుందన్నా!... యీ కత్తులు ఇందుక్కూడా పనికొస్తయా!" ఆనందంగా, ఆశ్చర్యంగా అంది పాప. ఆమె కేసి తన్మయంగా చూస్తూండి పోయాడు అతను.

ఆదివారం వార్త, 26 మార్చి 2000